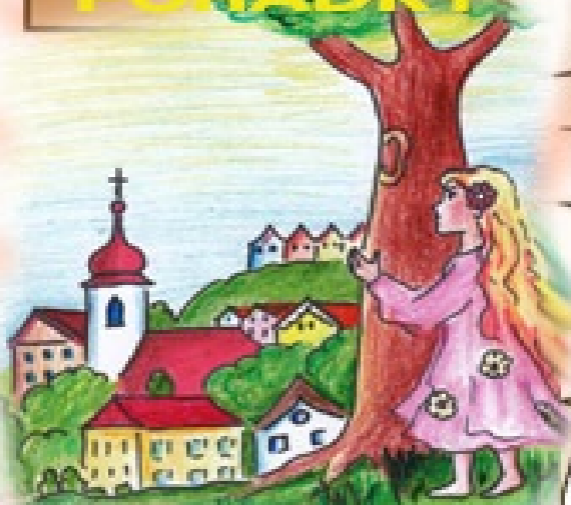

**Stanislav
Chromčák**

POHÁDKY

Růžová víla jde do města

V Růžovém lese žila
s maminkou, tatínkem
a dědečkem v malé chaloupce
Růžová víla. Jednoho dne se
procházela po kraji lesa
a zasněně hleděla na nedaleké

město. „Jakpak to tam asi vypadá?“ přemýšlela a v její hlavě se začal odehrávat boj. Na jedné straně byla zvědavost a touha poznat něco nového, na druhé straně byl zákaz rodičů odcházet z lesa, protože mimo něj to je prý nebezpečné. Nakonec vyhrála zvědavost a Růžová víla vyrazila směrem k městu.

Po silnici došla až na náměstí,
kde zůstala nevěřicně stát.

„To je ale divný vodopád!

V našem lese voda teče
vždycky shora dolů, ale tady
teče i nahoru,“ moc se divila,
neboť netušila, že sleduje
vodotrysk a ne vodopád. „Jé,
ty domečky jsou pořádně
vysoké a tady ty věže jsou
vyšší než většina smrků
v lese,“ rozplývala se

rozhlížejí se kolem. Ale ze všeho nejvíce ji zaujala podivná zvířátka. Vydávala broukavé zvuky, trochu smrděla a měla takové zvláštní nohy, celé kulaté. Růžová víla se rozhodla, že si jedno zvířátko chytí, pohladí a vůbec, že se seznámí.

A tak začala za jedním utíkat.
„To je hravé zvířátko,“

pomyslela si, když zvířátko zabručelo a popoběhlo. Chvíli běželo rychle, chvíli na vílu čekalo a víla za ním pádila, tu zahrnula vlevo, tu vpravo a úplně zapomněla sledovat cestu. Najednou zvířátko vydalo mocný řev a bylo to tam. „Cos mi to udělalo?“ rozmrzele řekla Růžová víla. Netušila, že to nebylo zvířátko, ale stroj. Bylo to

auto a právě skončila zóna s omezením rychlosti v centru města, takže auto mohlo rychle zmizet.

„Kde to jsem? Já jsem se ztratila!“ vzdychla zoufale víla, když si uvědomila, že vůbec netuší, kde je. Chvíli chodila kolem, rozhlížela se, ale les nikde neviděla a nic jí nepřipadalo povědomé. „Co

budu dělat? Maminka měla pravdu, město je pro malou vílu, jako jsem já, nebezpečné.“ pomyslela si. Chvíli stála, přemýšlela a rozhlížela se kolem. Tu si uvědomila, že okolo sebe vidí jistý vzor. Všechny domy na jedné straně silnice na sobě měly lichá čísla – 1, 3, 5, 7, 9 a tak dále, zatímco na druhé straně silnice měly sudá čísla

– 2, 4, 6, 8, 10 a dále.

Vzpomněla si, že dědeček kdysi vyprávěl o tom, jak byl ve městě a že tam to tak chodí – čím blíže centru města, tím mají domy menší číslo.

Růžová víla ožila nadějí a hned se vydala tím směrem, kde se čísla snižovala. Když došla na křižovatku, opět se vydala tam, kde čísla mířila dolů k jedničce – 7, 5, 3, 1

a další křižovatka. Po nějaké chvíli se octla na náměstí s tím divným vodopádem.

„Juchů,“ zakřičela víla a dala se do tance. A protože to byla Růžová víla, její tanec byl nádherný. Lidé na ni užasle koukali a dohadovali se, co to má znamenat. „To bude nějaká reklamní akce,“ mínil jeden. „Ne, to bude jistě

politická agitka,“ oponoval druhý. Další člověk prohlašoval, že to bude asi součást letního kulturního programu. Vy však víte, že všichni byli vedle jak ta jedle, protože víla tančila radostí z toho, že se našla. Pak dotančila a vydala se po známé cestě směrem k lesu.

Když vklouzla do lesa, byla

pěkně uondaná, až nohama sotva pletla. Naštěstí jel kolem její bratranec na vlkovi a svezl ji k chaloupce.

Maminka už stála na zápraží a Růžovou vílu vyhlížela.

„Kdepak jsi byla tak dlouho? Už jsem se o tebe začínala bát!“ zeptala se. Růžové víle se vůbec nechtělo s pravdou ven, neboť věděla, že ponese následky své neposlušnosti.

Ale protože měly
s maminkou moc dobrý
vztah, nic nezatajila. „Víš,
maminko, já se omlouvám,
ale já byla moc zvědavá, a tak
jsem vás s tatínkem
neposlechla a vydala se do
města.“ Maminka spráskla
ruce a říká: „To jsem moc
ráda, že ses v pořádku vrátila.
Povídej, jaké to tam bylo.“
Růžová víla vše podrobně

vyprávěla. Dědeček, který se vzbudil, když zaslechl, že se mluví o něm, ji pochválil.

Pochválil ji za to, že tenkrát pozorně naslouchala jeho vyprávění a hlavně že dokázala moudře využít to, co se naučila. I on však souhlasil s maminkou, že Růžová víla nebude moci týden sledovat své oblíbené zpívánky, aby si zapamatovala, že je potřeba

rodiče poslouchat.

Všichni byli moc rádi, že vše dobře dopadlo, a Růžovou vílu chválili za to, jak se dostala z nelehké situace.

Víla byla po návštěvě města tak unavená, že po vydatné večeři ihned zalehla do postele a usnula dříve, než jí maminka stihla dozpívat její oblíbenou ukolébavku.

Stanislav Chromčák •

<http://www.ztatovyhlavy.cz>